

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 331/2026
15.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. и члана 61. став 1, 4. и 5. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА и истовремено пуномоћника трећег лица ББ, адвоката Мирослава Ристића, поднетом против правноснажног решења Апелационог суда у Нишу Кж-ПОИ 3/25 од 26.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 15.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА и истовремено пуномоћника трећег лица ББ, адвоката Мирослава Ристића, поднет против правноснажног решења Апелационог суда у Нишу Кж-ПОИ 3/25 од 26.01.2026. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Нишу, Посебно одељење за сузбијање корупције Кв.По4.бр.116/25 од 01.12.2025. године у ставу I изреке делимично је усвојен захтев јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Нишу ОИККо.бр.3/25 од 17.10.2025. године за привремено одузимање имовине и одређено је да се од окривљене АА и трећег лица ББ привремено одузима следећа имовина и то новчана средства у износу од 75.217,86 динара, новчана средства у износу од 2.700.000,00 динара, новчана средства у износу од 683.740,00 динара, новчана средства у износу од 10.000 евра, новчана средства у износу од 1.696,77 динара, новчана средства у износу од 984,16 евра и новчана средства у износу од 25,76 евра, а која новчана средства се налазе на рачунима ближе означеним у изреци решења, те је одређено да привремено одузимање имовине траје до доношења одлуке по захтеву за трајно одузимање имовине, с тим што ће имовином сходно члану 37. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела управљати Дирекција за управљање одузетом имовином. У ставу II изреке решења одбијен је захтев јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Нишу ОИККо.бр.3/25 од 17.10.2025. године за привремено одузимање имовине од окривљене АА и трећег лица ББ у делу који се односи на новчана средства у износу од 3.000.000,00 динара која се налазе на рачуну ближе означеном у изреци решења.

Решењем Апелационог суда у Нишу Кж-ПОИ 3/25 од 26.01.2026. године у ставу првом изреке делимично је усвојена жалба браниоца окривљене АА и пуномоћника трећег лица ББ, па је преиначено решење Вишег суда у Нишу, Посебно одељење за сузбијање корупције Кв.По4.бр.116/25 од 01.12.2025. године у ставу I изреке, тако што је укинута привремено одузимање имовине од окривљене АА и трећег лица ББ и то новчаних средстава у износу од 75.217,86 динара, у износу од 1.696,77 динара и у износу од 25,76 евра, а која новчана средства се налазе на рачунима ближе означеним у изреци решења, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљене АА и пуномоћника трећег лица ББ одбијена као неоснована. У ставу другом изреке решења одбијена је као неоснована жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Нишу, Посебно одељење за сузбијање корупције, која је изјављена на став II изреке првостепеног решења.

Против решења Апелационог суда у Нишу Кж-ПОИ 3/25 од 26.01.2026. године захтев за заштиту законитости поднео је адвокат Мирослав Ристић побијајући наведено решење у својству браниоца окривљене АА и у својству пуномоћника трећег лица ББ, а због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине побијано решење или да преиначи побијано решење тако што ће утврдити да имовина стечена пре инкриминисаног периода не може бити предмет одузимања.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА и истовремено пуномоћника трећег лица ББ у смислу одредби члана 487. ЗКП, нашао да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, адвокат Мирослав Ристић у својству браниоца окривљене АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не опредељује ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП, већ у поднетом захтеву само наводи да суд није дао ниједан образложен разлог зашто не прихвата материјалне доказе одбране у виду приложене документације о хронологији стицања и легалном пореклу предметне имовине, већ је паушално прогласио сву

имовину „сумњивом“, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Поред тога, бранилац окривљене својим наводима у поднетом захтеву оспорава оцену суда о испуњености у конкретном случају услова за привремено одузимање имовине од окривљене АА који су предвиђени одредбом члана 25. став 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, износећи сопствене закључке и тврдње да привремено одузета имовина и то новчана средства на банкарским рачунима нису проистекла из кривичног дела, те да је другостепени суд приликом одлучивања занемарио материјалне доказе у виду приложене документације из које по браниоцу неусмњиво проистиче да наведена новчана средства представљају легално стечену приватну својину окривљене и њене породице и да потичу од прихода од издавања апартмана у ... који су у вишегодишњем власништву породице АБ, а део новчаних средстава је лична уштеђевина, уз полемисање при томе са разлозима које је другостепени суд дао за своју одлуку у побијаном другостепеном решењу.

Имајући у виду да из изнетих навода захтева за заштиту законитости произилази да адвокат Мирослав Ристић у својству браниоца окривљене другостепено решење побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, уз оспоравање при томе оцене суда о испуњености у конкретном случају услова за привремено одузимање имовине од окривљене АА, изношењем сопствених закључака и тврдњи да привремено одузета имовина и то новчана средства на банкарским рачунима нису проистекла из кривичног дела и да представљају легално стечену приватну својину окривљене и њене породице, те полемисањем са разлозима које је другостепени суд дао за своју одлуку у побијаном другостепеном решењу, а што све не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеној и њеном браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, наведени захтев за заштиту законитости је недозвољен и у делу у коме је адвокат Мирослав Ристић исти поднео у својству пуномоћника трећег лица ББ.

Одредбом члана 482. став 1. ЗКП прописано је да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у том закону.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац (сада Врховни јавни тужилац), окривљени и његов бранилац, а одредбом става 3. истог члана прописано је да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости искључиво преко браниоца.

Сходно цитираним законским одредбама, овлашћена лица за подношење захтева за заштиту законитости су само Републички јавни тужилац (сада Врховни јавни тужилац) и окривљени и то окривљени искључиво преко браниоца. Како ово овлашћење ниједном законском одредбом није дато другим процесним субјектима, већ ова лица могу поднети само иницијативу Републичком јавном тужиоцу (сада Врховном јавном тужиоцу) за подношење овог ванредног правног лека, у складу са уставним правом подношења предлога државним органима (члан 56. Устава Републике Србије),

то је сходно томе захтев за заштиту законитости у делу у којем је адвокат Мирослав Ристић исти поднео у својству пуномоћника трећег лица ББ поднет од стране неовлашћеног лица.

Са свега изложеног, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези чланова 485. став 4. и 483. став 1. ЗКП, Врховни суд је одбацио као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА и истовремено пуномоћника трећег лица ББ, адвоката Мирослава Ристића, поднет против правноснажног решења Апелационог суда у Нишу Кж-ПОИ 3/25 од 26.01.2026. године.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић